

Arrest

nr. 234 551 van 27 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VAN GORP
Steenweg op Turnhout 87/1
2360 OUD-TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 4 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 november 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN GORP, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ~~MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN~~

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: M., J., Nationaliteit :Nederland, Geboortedatum : 13.03.1986, Geboorteplaats: D., Identificatienummer in het Rijksregister: ... , verblijvende te ... + kinderen : M.J.D. (...) en M.J. T. (...)

~~Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.~~

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 05.02.2018 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer (art. 40 §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980). Zij werd in die hoedanigheid op 28.08.2018 in het bezit gesteld van een E kaart. De Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Betrokkene werd daarom op 29.08.2019 vriendelijk verzocht ons in kennis te stellen van haar huidige economische activiteiten of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen zij ter beschikking heeft. Betrokkene nam kennis van dit verzoek op 25.09.2019. Zij werd verzocht om de gevraagde bewijzen binnen de 15 dagen, na kennisgeving, aan te leveren. In de brief staat duidelijk vermeld dat het niet voorleggen van de gevraagde documenten gevolgen kan hebben voor het verblijfsrecht.

Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 25.09.2019, en legde binnen de gegeven termijn, van 15 dagen, naar aanleiding hiervan volgende bewijsstukken voor : een OCMW attest dd. 16.09.2019 en een inschrijvingsfiche van Centrum voor Volwassenenonderwijs LBC-NVK 2019-2020 voor de richting Zorgkundige (dd.21.08.2019) van 02.09.2019 tot 24.01.2020. Uit het voorgelegde bewijs moet worden besloten dat zij het verblijfsrecht niet kan behouden als werknemer bij gebrek aan een geldige verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van de bijlage 19bis of gelijkwaardig (art. 50, §2, 1° van het KB van 08.10.1981). Uit verder onderzoek kon worden vastgesteld dat betrokkene tussen 27.04.2018 en 07.12.2018 tewerkgesteld is geweest. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene op dit ogenblik is tewerkgesteld. Overeenkomstig art. 42bis, §2, 3° dient een EU-burger na onvrijwillig werkloos te zijn geworden, na afloop van een tijdelijke tewerkstelling van minder dan een jaar of tijdens een contract van langere duur tijdens de eerste 12 maanden, het statuut van werknemer te kunnen behouden gedurende zes maanden. Dat weliswaar op voorwaarde dat betrokkene ook ingeschreven is bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling. Uit het administratief dossier blijkt niet welke de concrete omstandigheden zijn van het ontslag van betrokkene (vrijwillig of onvrijwillig) en of betrokkene zich heeft aangeboden bij de VDAB om zich als werkzoekende in te schrijven, echter intussen is betrokkene al meer dan 6 maanden werkloos, derhalve is bovenvermeld artikel niet meer op haar van toepassing en kan zij dus niet meer beschouwd worden als werknemer.

Betrokkene kan evenmin het verblijf verderzetten als werkzoekende. Overeenkomstig art. 50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981 dient een werkzoekende aan te tonen (1) ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebrieven voor te leggen en (2) het bewijs te leveren een reële kans op tewerkstelling te maken. Betrokkene toont aan te zijn ingeschreven bij Centrum voor Volwassenenonderwijs voor een cursus als Zorgkundige van 02.09.2019 tot 24.01.2020. Uit verder onderzoek is gebleken dat de gekozen opleiding weliswaar behoort tot de knelpuntberoepen. Het is echter niet duidelijk of betrokkene weldegelijk met de cursus is gestart. Dit kan niet afgeleid worden op basis van de inschrijvingsfiche. Zelfs indien betrokkene met deze opleiding is gestart, wordt de zekerheid niet geboden dat zij deze niet zal stopzetten of met vrucht zal beëindigen. Op basis van deze inschrijving wenst betrokkene waarschijnlijk aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden om het verblijf verder uit te oefenen als student (art. 40 §4, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980). Als student dient betrokkene aan te tonen dat zij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en zij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. Betrokkene heeft, zo blijkt, twee minderjarige kinderen ten laste.

Betrokkene voldoet evenmin aan de voorwaarden om het verblijfsrecht verder uit te oefenen als student (artikel 40§4, eerste lid, 3° van de wet van 15/12/1980 en artikel 50 § 2,5° van het KB van 08/10/1981).

De enige voorwaarden waaraan betrokkene voldoet, zo blijkt uit is de inschrijving aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling.

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen heden ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon als persoon met gezinslast, dient er te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als student/beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art 40, §4, 2° van de wet 15.12.1980) en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van betrokkene, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de twee minderjarige kinderen (M.,J. D. ...) en M. J. T. ...) overeenkomstig artikel 42 ter van de wet van 15.12.1980.

Er werden bovendien geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis, §1, 3e lid (wet 15.12.1980), waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Nergens in het dossier is er enige aanwijzing terug te vinden dat de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezinssituatie, de economische situatie en de sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. In de hoedanigheid van EU-burger moet hij evengoed in de eigen lidstaat, of in een andere lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, zich kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in het eerste middel de schending aan van artikel 42bis, §2, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekster zet het middel uiteen als volgt:

“Verwerende partij baseert de beslissing op art. 40 §4 Wet 15.12.1980 en stelt dat verzoekster niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer/zelfstandige/werkzoekende en student/beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

In casu bevindt verzoekster zich onder de situatie beschreven in artikel 42bis §2 4° wet 15 december 1980.

Aan verzoekster werd een verblijfsrecht toegekend als werknemer (art. 40 §4 1° wet 15.12.1980)

Verzoekster volgt sedert januari 2019 een beroepsopleiding tot zorgkundige, georganiseerd door de VDAB.

Verzoekster dient niet te voldoen aan de voorwaarde van enig verband tussen de opleiding en de voorafgaande beroepsactiviteit.

Art. 42bis §2 4° bepaalt immers dat de vereiste van een band tussen de opleiding en de voorafgaande beroepsactiviteit slechts geldt in zoverre er geen sprake is van onvrijwillige werkloosheid.

Uit de stukken blijkt op voldoende wijze dat verzoekster zich in een situatie van onvrijwillige werkloosheid (arbeidsongeschiktheid) bevond.

Verzoekster voldoet dus aan de voorwaarde van artikel 42bis §2 4° zodat zij haar recht op verblijf dient te behouden.

De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt dit:

“Uit artikel 42bis §2 4° vreemdelingenwet volgt dat een EU-onderdaan die op grond van artikel 40 §4 eerste lid 1° vreemdelingenwet een verblijfsrecht heeft erkend gezien als werknemer, dit verblijfsrecht kan behouden als hij start met een beroepsopleiding, ook al is hij geen werknemer meer. Het betreft hier een beslissing die de verwerende partij treft over het hoofd heen van verzoekster die geniet van een verblijfsrecht. Een einde stellen aan het verblijfsrecht is een ingrijpende beslissing. Bovendien voorziet artikel 42bis §2 vreemdelingenwet in specifieke uitzonderingssituaties die een EU-onderdaan toelaten verder te genieten van het verblijfsrecht dat hij gekregen heeft op grond van artikel 40 §4 eerste lid 1° vreemdelingenwet ook al is hij niet meer aan de slag als werknemer. Het is de taak van de verwerende partij om zich te laten inlichten en te laten nagaan of verzoeker in aanmerking komt voor de specifieke 2 uitzonderingssituaties in artikel 42bis §2 4° vreemdelingenwet en of hij de daarin gestelde voorwaarden vervult.”

In de bestreden beslissing staat alleen vermeld dat verzoekster niet valt onder punt 3 van art. 42bis §2 vreemdelingenwet.

Over de overige uitzonderingen waaronder punt 4° wordt niets gezegd.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat uit geen enkel gegeven blijkt dat verzoekster een reële kans op tewerkstelling heeft, dan wel enige economische activiteit heeft uitgebouwd of over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Deze argumentatie is in casu niet relevant.

De uitzondering van art. 42bis §2 4° vereist immers niet dat er een reële kans op tewerkstelling is.

Het feit dat verzoekster zich in een situatie van onvrijwillige werkloosheid bevindt en zich heeft ingeschreven voor een beroepsopleiding, volstaat dus wel voor toepassing van art. 42bis §2 4° vreemdelingenwet.

De wet stelt geen andere vereisten.

Meer zelfs, art. 42bis §2 4° Vreemdelingenwet is niet in die zin te begrijpen dat aan de algemene vereisten van art. 40 §4 1° vreemdelingenwet niet voldaan hoeft te zijn, zolang aan de voorwaarden van eerstgenoemd artikel voldaan blijft.

Indien Uw raad de mening zou zijn toegedaan dat de reële kans op tewerkstelling wel van belang is vestigt verzoekster de aandacht op de inschrijving bij de VDAB en de jobaanbieding dewelke verzoekster heeft ontvangen naar aanleiding van één van haar stages.

Deze stukken tonen op afdoende wijze aan dat verzoekster werk zoekt en binnen afzienbare tijd na het afronden van haar beroepsopleiding werk zal vinden.”

2.2. Het wordt niet betwist dat het verblijfsrecht van verzoekster was gesteund op artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat iedere burger van de Unie het recht heeft gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Met de thans bestreden beslissing wordt een einde gesteld aan het voormelde verblijfsrecht, op grond van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Verzoekster betoogt dat er geen rekening mee werd gehouden dat zij een beroepsopleiding volgt tot zorgkundige, georganiseerd door de VDAB en dat zij zich derhalve bevindt in de situatie zoals voorzien in artikel 42bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet zodat zij haar verblijfsrecht dient te behouden.

De verwerende partij stelt daar in haar nota het volgende tegenover:

“Verzoekende partij stelt dat er met geen woord gerept wordt over de uitzondering zoals vervat in artikel 42bis, §2, 4° waarin gesteld wordt dat:

“§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

(...);

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

De bestreden beslissing gaat echter wel dieper in op dit aspect en vult aan dat:

“Betrokkene toont aan ingeschreven te zijn bij Centrum voor Volwassenenonderwijs voor een cursus als zorgkundige van 02.09.2019 tot 24.01.2020. Uit verder onderzoek is gebleken dat de gekozen opleiding weliswaar behoort tot de knelpuntberoepen. Het is echter niet duidelijk of betrokkene wel degelijk met de cursus is gestart. Dit kan niet afgeleid worden op basis van de inschrijvingsfiche. Zelfs indien betrokkene met deze opleiding is gestart, wordt de zekerheid niet geboden dat zij deze niet zal stopzetten of met vrucht zal beëindigen.”

De Raad stelt in eerste instantie vast dat met een brief van 29 augustus 2019 de verwerende partij aan de burgemeester van de verblijfplaats van verzoekster het volgende meedeelde:

“Op 28.08.2018 werd de betrokkene, in de hoedanigheid van werknemer, in het bezit gesteld van een E kaart.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 of artikel 42ter, §3 of 42quater, §5 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan de Minister of zijn gemachtigde zo nodig controleren of het aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Nader onderzoek van het dossier doet echter vermoeden dat de betrokkene niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. Bijgevolg wordt overwogen om een einde te maken aan haar verblijf op basis van artikel 42bis, §1 of 42ter §1, eerste lid, 1° of 42quater, §1, eerste lid 1° of 44, §1 van de voornoemde wet. Bovendien kan, indien nodig, een verwijderingsmaatregel worden genomen na het verstrijken van de beroepstermijn of, bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen.

Zou u haar zo snel mogelijk kunnen oproepen en haar vragen om binnen de 15 dagen na de betekening van deze brief de volgende zaken aan ons voor te leggen:

- Ofwel het bewijs dat hij/zij een activiteit in loondienst uitoefent : [...]
- Ofwel het bewijs dat hij/zij een zelfstandige activiteit uitoefent : [...]
- Ofwel het bewijs dat hij/zij werkzoekende is en actief naar werk zoekt : [...]
- Ofwel het bewijs dat hij/zij houder is van eigen bestaansmiddelen of bestaansmiddelen die effectief via een derde persoon bekomen werden [...]
- Ofwel het bewijs dat hij/zij student is [...]

Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf verliezen.

Kunt u haar ook meedelen dat indien zij of een van haar familieleden over humanitaire elementen beschikt waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van haar dossier, zij de

bewijzen van deze elementen kan voorleggen, overeenkomstig artikel 42bis, §1, tweede en/of derde lid of artikel 42ter, §1 derde lid of artikel 42quater, §1, derde lid of artikel 44, §2 van de voornoemde wet.”

In deze brief wordt niet verwezen naar de gevallen waarin de betrokkene zijn verblijfsrecht kan behouden overeenkomstig artikel 42bis, §2 van de Vreemdelingenwet. Dit neemt echter niet weg dat verzoekster van de voormelde uitnodiging gebruik kon maken om aannemelijk te maken dat zij zich in één van de in deze bepaling voorziene gevallen bevindt. De verwerende partij moet immers, indien zij de intentie heeft om een bestaand verblijfsrecht te beëindigen, oog hebben voor alle toepasselijke bepalingen.

Het wordt niet betwist dat verzoekster aan de verwerende partij een inschrijvingsfiche bezorgde van het Centrum voor Volwassenenonderwijs gedateerd op 21 augustus 2019, voor de richting Zorgkundige voor het schooljaar 2019-2020. Uit dit stuk blijkt dat de inschrijving wordt gefinancierd door de VDAB. Hoewel in de bestreden beslissing wordt gesteld dat *“op basis van deze inschrijving [...] betrokkene waarschijnlijk [wenst] aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden om het verblijf verder uit oefenen als student”*, moet in alle redelijkheid worden aangenomen dat verzoekster wenste aan te tonen dat zij was gestart met een beroepsopleiding, zoals voorzien in artikel 42bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet.

Uit niets in de bestreden beslissing blijkt dat het stuk werd beoordeeld in het licht van deze bepaling, hoewel de verwerende partij het anders doet uitschijnen in de nota. De passage die zij in de nota citeert moet immers in zijn geheel worden gelezen, en daaruit blijkt dat enkel werd beoordeeld in het licht van haar mogelijke hoedanigheid als student, zoals bepaald in artikel 40, §4, 3° van de Vreemdelingenwet. Aangezien de voorwaarden van de verschillende bepalingen niet gelijk zijn, volstaat dat uiteraard niet.

Het middel is alleen al om die reden gegrond.

Ten overvloede kan nog worden gewezen op het volgende:

De verwerende partij stelt dat de voorgelegde inschrijvingsfiche geen duidelijkheid biedt of verzoekster wel degelijk met de cursus is gestart en dat, zelfs indien zij is gestart, niet de zekerheid wordt geboden dat zij deze niet zal stopzetten of met vrucht zal beëindigen.

De Raad stelt vast dat de inschrijvingsfiche werd opgemaakt op 21 augustus 2019 voor modules die een aanvang namen op 2 september 2019 en 18 november 2019. Verzoekster werd pas op 25 september 2019 in kennis gesteld van de voormelde brief van 29 september 2019, zodat haar inschrijving, meer dan een maand daarvoor, in tempore non suspecto gebeurde.

In die omstandigheden is de Raad van oordeel dat de verwerende partij, aan wie de inschrijvingsfiche werd voorgelegd, indien zij haar twijfels zou hebben over de waarachtigheid van verzoeksters intentie om de opleiding te volgen, zij haar bijkomend had moeten uitnodigen om aan te tonen dat zij daadwerkelijk met de opleiding was gestart. Waar nog wordt gesteld dat niet de zekerheid wordt geboden dat zij de opleiding niet zal stopzetten of met vrucht zal beëindigen, kan dit alleen maar als kennelijk onredelijk worden aangemerkt, temeer nu artikel 42bis, §2, 4° bepaalt dat met een beroepsopleiding wordt gestart, en dat wie een opleiding start nooit de sluitende garantie kan geven dat de opleiding volledig zal worden doorlopen, laat staan ze met vrucht te beëindigen. Wat er ook van zij, uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt dat verzoekster is ingeschreven en reeds voor het tweede semester de opleiding volgt.

2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 november 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS